

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. E.**
státní příslušností Uzbecká republika
zastoupený Mgr. Ing. P. K. C., zmocněncem
adresa pro doručování: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2020 č. j. OAM-64/ZA-ZA06-D02-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinské nařízení“), je Polská republika.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu a že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, bylo zatíženo vadami. Měl za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta. Text odůvodnění napadeného rozhodnutí považoval za zmatečný, podle jeho názoru z něj nevyplývá, ke kterému z jeho vyjádření žalovaný přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval. Podotkl, že žalovaný směřoval skutečnosti plynoucí z jeho vyjádření se svým odůvodněním, nebylo tak jasné vysvětleno, na základě jakých informací rozhodl. Dle něj žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nevyvinul totiž dostatečnou snahu pro zjištění skutkového stavu věci, neopatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, žádosti se nezabýval svědomitě a odpovědně. Žalovanému také vytýkal, že porušil ust. § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu.
3. Žalobce se cítil být zkrácen na svých právech též tím, že žalovaný rozhodoval v rozporu s ust. § 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Byl přesvědčen o tom, že žalovaný aplikoval uvedená ustanovení nezákonně a konal dle své libovůle. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a na Doporučení č. R(80)2 Výboru ministrů Rady Evropy týkající se mezí správního uvážení. Podle něj se měl žalovaný zabývat i otázkou možnosti udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Poznamenal, že jeho osobní situace v zemi původu je důvodem pro udělení této formy azylu. Dále podotkl, že důvody, které ho vedly k opuštění vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou dostačující i pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Dodal, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění jak pro udělení azylu, tak pro udělení doplňkové ochrany.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že se zabýval tím, zda je příslušný k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu dublinského nařízení. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení hodnotil kritéria k určení příslušného členského státu Evropské unie pro posouzení předmětné žádosti. Vycházel zejména z toho, že žalobci bylo vydáno dlouhodobé vízum č. X s platností od 28. 9. 2018 do 27. 9. 2019 s 365 dny pobytu, polské pracovní vízum neopravňovalo žalobce pobývat na území České republiky po dobu více než 90 dnů v rámci uplynulých 180 dnů. Připomněl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po uplynutí platnosti oprávnění zdržovat se na území členských států Evropské unie. Žalovaný požádal dne 30. 1. 2020 Polskou republiku o převzetí žalobce, dne 11. 2. 2020 Polská republika oznámila, že uznává svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Byl toho názoru, že v daném případě je třeba aplikovat kritérium dané čl. 12 dublinského nařízení. Dále uvedl, že se rovněž zabýval tím, zda existují závažné důvody se domnívat, že v případě Polské republiky dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, k čemuž si obstaral potřebné informace. Byl přesvědčen o tom, že žalobci v Polské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení o mezinárodní ochraně. Dodal, že žalobce nemá na území České republiky žádné přímé rodinné vazby ve smyslu čl. 2 dublinského nařízení a nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polské republice ani vůči Polské republice samotné. Žalovaný neshledal důvody pro použití čl. 17 dublinského nařízení. Odkázal na obsah správního spisu. Poukázal na to, že žaloba se mýlí s napadeným rozhodnutím. Poznamenal, že věcné posouzení žádosti provede až Polská republika jako odpovědný stát podle dublinského nařízení. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 23. 1. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je uzbecké národnosti, dorozumí se uzbecky, je muslimského vyznání (sunnitský islám), nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý a má tři děti. Do České republiky přicestoval dne 4. 3. 2019 letecky z Taškentu s přestupem v Turecku. Dva dny pobýval v Polsku, bylo mu uděleno polské vízum s platností od 28. 9. 2018 do 27. 9. 2019. Je zdravý, nemá žádná omezení. O udělení mezinárodní ochrany požádal kvůli dluhu, který vznikl v souvislosti s nedokončenou stavební zakázkou. Kamarád žalobci nabídl práci svářeče. Po deseti dnech práce dostal žalobce od zákazníka 30 000 dolarů. S výjimkou 3 000 dolarů, které si ponechal jako zálohu (1 000 dolarů dal ostatním svářečům, 2 000 dolarů si nechal), předal peníze svému kamarádovi. Kamarád mu tvrdil, že se domluvil se zákazníkem, že udělají půlku práce, on jim dá půlku peněz, po druhé polovině práce dostanou další polovinu peněz. Vzhledem k nedodání potřebného materiálu nebyla práce dokončena, zákazník následně požadoval vrácení peněz. Podle něj byl za předané peníze odpovědný žalobce. Zákazník měl natočené video dokumentující předání peněz. Žalobce nemohl peníze vrátit, byl zbit, ztratil vědomí. Poté, co se probрал, slyšel, jak se zákazník domlouvá s členem ochranky, aby žalobce zamkl do nějaké místnosti, pozval jeho manželku, řekl, že jim seberou rodinný dům. Muž z ochranky měl také pozvat notáře. Zákazník také člena ochranky instruoval, že až žalobce s manželkou podepíší dokumenty, může je zabít. Žalobci se však z místnosti podařilo utéct. Odjel domů, s celou rodinou se hned přestěhovali do Taškentu. V rodinném domě zůstal jeho otec, matka a mladší sestra se dvěma dětmi. Známy z Ukrajiny mu za 500 dolarů poslal pozvánku, za 1 500 dolarů si vyřídil vízum, doklady a letenky a přijel do České republiky.
8. Při pohovoru dne 29. 1. 2020 žalobce dále sdělil, že polské vízum si vyřídil, protože na internetu našel informaci, že Polsko může zabezpečit práci pro Uzbeky. Rozhodl se ale pro Českou republiku, neboť mu známí řekli, že tu jsou lepší podmínky, výplaty i lidé. Žalobce byl poučen o tzv. dublinském systému a o tom, že v jeho případě bude odeslána žádost o převzetí do Polské republiky. Do Polska nechce, chtěl by zůstat v České republice. Známa mu říkala, že v Polsku může pracovat jako svářeč a dostávat tam 25 zlotých na hodinu. Odmítli ho tam zaměstnat. Poté mu nabídli práci za 7 zlotých za hodinu. Setkal se tam s ukrajinskými svářeči, kteří mu slíbili 25 zlotých za hodinu, ale dali mu jen 7 zlotých. V České republice nemá žádné příbuzné nebo sociální vazby. Pokud bude vydáno rozhodnutí, že se má vrátit do Polské republiky, bude ho respektovat, nemá na výběr, do vlasti se vrátit nemůže. V České republice žije více než rok, líbí se mu tady, snaží se naučit česky. Je mu 50 let, v Polsku by začínal od nuly, bude to pro něj velmi těžké. Zde má hodně známých a tam nemá nikoho.
9. Dne 30. 1. 2020 požádal žalovaný Polskou republiku o převzetí žalobce s tím, že podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení určil Polskou republiku jako odpovědný stát pro posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V odpovědi ze dne 11. 2. 2020 Polská republika uznala svou příslušnost. Žalovaný si obstaral též informaci Ministerstva vnitra,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 6. 2019 „Polsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“. Ve vyjádření ze dne 6. 3. 2020 žalobce požádal správní orgán, aby se meritorně zabýval podanou žádostí, neboť prvně vstoupil na území Evropské unie skrze Českou republiku, kde po dobu několika let pobývá a nepřeje si, aby jeho věc byla řešena Polskou republikou. Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2020 č. j. OAM-64/ZA-ZA06-D02-2020 žalovaný rozhodl, že žádost žalobce je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, že se řízení zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Polská republika.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
12. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
13. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
14. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
15. Podle čl. 12 odst. 1 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
16. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
17. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

18. Podle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
19. Podle čl. 17 odst. 2 dublinského nařízení členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.
20. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že v daném případě je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Polská republika. Na str. 2 až 3 odůvodnil, proč není v případě žalobce namístě aplikovat některé z kritérií dle čl. 8-11 dublinského nařízení. Na základě informací z cestovního dokladu žalobce žalovaný zjistil, že žalobci bylo vydáno dlouhodobé polské vízum č. X s platností ode dne 28. 9. 2018 do dne 27. 9. 2019 s 365 dny pobytu. Platnost tohoto polského povolení k pobytu vypršela méně než před šesti měsíci. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 12 dublinského nařízení (srov. str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje. V daném případě nepochybně došlo k naplnění kritéria podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení.
21. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 6. 2019 „Polsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“. Na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že žalobci v Polské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. S hodnocením žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje a dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019 č. j. 7 Azs 39/2019-39, ve kterém kasační soud konstatoval: „*Otázkou přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do Polské republiky s ohledem na tvrzenou existenci systematických nedostatků azylového systému Polské republiky (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III) se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, a to v rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016 - 24, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Azs 217/2016 - 40, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Azs 276/2016 - 17, či ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 Azs 136/2016 - 31. Neshledal přitom systematické nedostatky azylového systému Polské republiky, které by znemožňovaly přemístění žadatelů do tohoto členského státu. Sám krajský soud ostatně na prve uvedený rozsudek odkázal a jeho závěry plně respektoval. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud k obdobně formulovaným námitkám mj. konstatoval, že statistický rozdíl mezi úspěšností ukrajinských žadatelů v České a Polské republice „[s]vědčí o přísnějším postupu polských orgánů. Na druhou stranu tento rozdíl sám o sobě nepředstavuje okolnost, pro kterou by se žalovaný či soud měl vážně obávat, že stěžovatelčina žádost nebude v Polsku dostatečně posouzena a že dojde k jejímu navrácení na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement. Jedná se o možnou indicii, která však bez poznatků o tom, že by posouzení žádostí ukrajinských občanů ze strany Polské republiky bylo pouze paušální, formalizované, nezohledňující specifika konkrétních případů a bez možnosti účinného opravného prostředku, nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně posuzovány.“*

22. Soud dále podotýká, že žalovaný se věnoval též tomu, zda jsou v posuzovaném případě dány důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. Na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné přímé rodinné vazby, nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polské republice ani vůči Polské republice samotné. Z tohoto důvodu dané ustanovení žalovaný nepoužil. I s tímto závěrem žalovaného zdejší soud souhlasí.
23. Městský soud v Praze upozorňuje na to, že žádost žalobce byla posouzena jako nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno, z tohoto důvodu se žalovaný žádostí meritorně nezabýval, neposuzoval tedy, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Toto posouzení bude úkolem Polské republiky, která je příslušným státem k posouzení žalobcovy žádosti, jak bylo odůvodněno výše.
24. Dále je třeba zdůraznit, že žádost žalobce nebyla posouzena jako opakovaná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žalobce tak v části své žaloby vznáší námitky, které se nevztahují k projednávané věci. Z napadeného rozhodnutí přitom není pochyb o tom, že žádost žalobce byla shledána nepřípustnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, že řízení bylo zastaveno podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Polská republika.
25. Námitkám žalobce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný rozhodl tak, jak rozhodl, nemůže zdejší soud přisvědčit. Žalovaný shromáždil dostatek podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, s žalobcem provedl pohovor a obstaral si informace o stavu azylového řízení v Polské republice. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí je jednoznačné, jaké závěry žalovaný učinil a z jakých důvodů. Napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu (protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 4. 3. 2020). Městský soud v Praze dospěl k závěru, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. července 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.